

DIE SCHÖNE MÜLLERIN / LEPA MLINARICA

Wilhelm Müller – Pavel Oblak

Das Wandern / Popotovanje

Popot'vanje je mlinarju v veselje!

To resda mlinar prida ni,

če dolge se poti boji.

Zatorej veselo, na pot zdaj veselo!

Saj to nas voda že uči, že voda!

Ko nikdar trudna noč in dan

se bistra vije prek poljan!

Ah, bistra vodica!

To že uče kolesa nas, kolesa!

Če le ne zmanjka jim vode,

se pridno kar naprej vrte,

kolesa, kolesa!

Popot'vanje je moja strast največja!

Prijazni mojster in gospa,

popotnik truda ne pozna –

zatorej veselo, na pot zdaj veselo!

WOHIN? / KAM?

Poslušal žuborenje,

potočka sem iskal.

Kako mu dol brzel je

kot biser jasni val.

Ne vem, kaj mi bilo je,

kdo mi ta svet je dal,

da vzel sem pot pod noge

in jo za njim ubral.

Naprej in naprej v dolino

sem dolgo mu pot sledil,

pa on vse bolj je živo

se v strugi svoji bistril.

Le kam hitiš potoček,

kam žene te naprej?

Povej, kam, povej!

Prevzel si mi s šumenjem

vso dušo in srce.

Saj to ni le šumenje,

kar čuje ti uho!

To vil je bajnih petje
in ples njih pod goró!
Kaj šum ti je mar in petje,
le jadrno naprej!
Saj kamor val te pelje,
da mlini se vrte!
Kaj šum ti je mar in petje,
le jadrno naprej, le naprej!

HALT / STOJ!

Izza jelševja naproti
bel se mlin mi smehlja,
sred petja pa mlinsko
kolo ropota.
Dobrodošel, dobrodošel,
dragi mlinov napev!
In ti hišica bela
tvojih oken odsev!
In ti, sonce, ki z neba
pozdravljaš zemljo!
Potoček, oj potoček,
res si mislil tako?

DANKSAGUNG AN DEN BACH / ZAHVALA OB POTOKU

Res si misli tako,

potoček ti moj?

Kaj s svojim šumenjem

res si mislil tako?

Brž k mlinarici tja,

je želja srca.

Ah, mar je resnica?

Brž k mlinarici tja!

Si prišel od nje?

Ali vara srce?

Le to bi rad vedel,

če ona želi, da prišel bi k nji?

Če znal bi zatrdno

bi rekel tako:

sem iskal in sem našel

in prav je tako!

Na ljubo željam,

zdaj delo imam

za roke in srce,

dovolj imam!

AM FEIERABEND / POČITEK

Kot da tisoč rok mi je dano,
da kolesa bi gnal neugnano!

Da vihral bi skoz gaje zale,

da bi lomil težke skale,

da bi lepa mlinarica

vdanost mojo uvidela!

Ah, kak slabe so roke,

vse kar delam, kjer že strežem,

najsi tolčem, najsi režem,

vsakdo storil bi smeje.

Ko zvečer tja k mizi brez besede

po končanem delu vsak se usede,

blagi mojster zbranim reče:

res, lepo vam delo teče!

Ljubo dekle pa za njim:

lahko noč vam vsem želim!

DER NEUGIERIGE / RADOVEDNEŽ

Naj vprašam zdaj te rože,

teh zvezdic zlati sij,

kar vedeti srce mi hoče,
da svoj nemir utešim.

Nič v rože ne spoznam se,
od zvezd še manj izvem,
potoček le bom vprašal,
če kaj verjeti smem.

Potoček moje sreče,
zakaj si tih tako?

Povej besedo eno,
ah, eno le samo!

»Da« prva je beseda,
a druga pač je »ne«.

In glej, ti dve besedi
pomenita mi vse.

Potoček moje sreče,
nikar ne čudi se!

Res nočeš mi razkriti,
če ona ljubi me?

UNGEDULD / NESTRPNOST

Globoko vrezal v vsako bi drevo,
in v kamen beli vklesal prav tako,

v vrtu pa posejal v sveža tla
bi travno krešo, ki takoj izda
na listih belih sporočilo srečno,
da to srce poslej bo tvoje večno.

Odgojil rad bi škorca mladega,
da pel bi jasno z grla čistega,
in pel tako kot ust da mojih glas,
ponavljal to kar čutim v sebi jaz,
na okno njeno šel bi znanit srečno,
da to srce poslej bo tvoje večno.

Užil bi vetru piš in sapo vso
in nežno vel čez njeno tratico,
prihajal k nji bi preko vseh daljav,
prinašal sto in sto bi rož vonjav,
da bi umela radost neizrečno,
da to srce poslej bo tvoje večno.

Na licih že prebrati dá se mi,
v pogledu že, ki žar se v njem iskri,
po ustih teh, ki nemo v smeh se pno –

po vsaki kretnji vsakdo ve lahko,
le tebi znano ni razkritje srečno,
da to srce poslej bo tvoje večno.

MORGENGRUSS / JUTRANJI POZDRAV

Dobro jutro, lepa mlinarica!

Le kje tiči ti glavica,

se mar mi hočeš skriti?

Menda ti všeč ni moj pozdrav?

Prihod ti moj ne zdi se prav?

Potem pač moram iti.

O, pusti me naj tu stojim,

od daleč v tvoj obraz strmim,

od daleč zrem naj vate!

Glavó pokaži ljubljeno,

in daj naj pijem z radostjo,

iz óčk ti zvezde zlate!

O, ve dremave očice,

ve plahe, tožne rožice,

mar sonca se bojite?

Mar v noči ste našle svoj čar,

da zdaj vam dneva nič ni mar?

Spet v njen objem želite?
Otresite se cvetja sanj
in smelo v nov poglejte dan,
spet v novi dan življenja!
Čuj, v zraku tam zagostolel
je že škrjanček glasni spev,
spev sreče in trpljenja.

DES MÜLLERS BLUMEN / MLINARJEVE ROŽE

Kje vir potočka bistri vre,
spominčic modrih trak cvete.
Potoček mlinarju je drag
in moder nje oči je trak,
da, to so rože moje.
Pod njeno tiho okence
bi vsadil rad spominčice,
da v nočnem miru zval bi jo,
ko sén bi že objel jo vso.
Mar veste želje moje!
In ko zaprla óčke bi
in žila sladki mir noči,
kot lik iz sanj bi šepetal:

ne zabi na njega ljubav!
Da, to so želje moje.
Tedaj zaprla okno bi,
me zrla s plavimi očmi
in rosa z njenih óčk bi vsa
le potok mojih solz bila –
njih lil bi brez pokoja!

TRÄNENREGEN / POTOK SOLZA

Sedela sva tak zaupljivo
tam v hladnem jelševju
in gledala neutrudljivo
na potok v čistem dnu.
Priromal je mesec na nebes
in zvezde svetleče so vzšle,
obličje nje gledal sem milo
in óčke njene le.
In videl sem pisane cvetke,
kako so mežikale ji,
te cvetke ob strugi sanjavi,
ki lica krasile so ji.
V potoček ves nebes cvetleči

potopil svoj je kras,
še mene hotelo povleči
za njim je v vodni mraz.
Tja v širno nebeško lepoto,
me vabil je potok ves čas,
šumljal in klical neutrudno:
o, pridi, le pridi med nas!
Tedaj so me solze oblile,
zbledelo zrcalo je v dnu,
ko rekla je: dežuje!
Zdravstvuj! In šla domú.

MEIN! / MOJA!

Potok, zdaj več ne šumljaj,
ve, kolesa, tiho zdaj
in prijazne ptičice ve,
kogar že,
vaših spevov naj bo kraj!
Zdaj spoznaj,
trepetaj,
en sam vzdih, en sam vzdihljaj:
ljubljen je mlinarica zdaj moja,

moja vsa!

Pomlad, ali ves je tvoj to cvetni maj?

Sonce, mar to ves je tvoj sijaj?

Ah, komu je mar vzdihljaj!

Komu sreče je tvoje mar?

Bednemu zapira stvarstvo svoj mi raj.

PAUSE / PREMOR

Svojo zvonko lutnjo na steno sem del,

s trakom zelenim strune ji tanke odel.

Ne morem več peti, srce je bolnó.

Sam ne vem, če še pel bom kdaj lahkó.

Hrepenenja žgočo svojo boleost

znal v tiho sem zaobjeti prelest.

In ko sem tožil takrat vse dni,

mislil sem, da boli večje ni.

Ej, vse silnejši sreče zdaj je dar,

kdor le v pesem uklene njegov ves čar.

Prav, draga lutnja, sladko se zdaj spočij!

Le če ti strune sapica kdaj vzbrni,

če s krili čebela zadene v te se kdaj,

mi čudno tesno je in ves sem plah tedaj.

Zakaj toliko dni te v némar pustim?

Saj često ti v strunah moj vzdih zazveni.

Mar to ljubezni moje tih je spev,

ali je novih pesmi mil napev?

MIT DEM GRÜNEN LAUTENBANDE / Z ZELENIM TRAKOM LUTNJE

»Žal mi za trak zeleni je,

ki tam na steni v nič ti gre,

zeleno rada imam!«

To rekla, ljuba si ta dan,

in zdaj ti ga pošiljam v dar,

zeleno rad imam!

Naj sije draga v belem vsa,

zeleno zraven se poda,

zeleno rad imam!

Zelena naju je ljubav,

in zelen najin up daljav,

zeleno rad imam!

S trakom zelenim kodre si

te žametne lepo ovij,

zeleno rad imam!

In vedel bom, kje upanje,

kje mlada mi ljubav cvete –
zeleno rad imam!

DER JÄGER / LOVEC

Kaj prišel si lovec tu k mlinu iskat?
Kar vrni nazaj se med svojo divjad!
Saj tu ni divjadi, ni lova za te,
tu biva le srna prijazna za me.
In če bi rad videl to srno lepo,
ni treba nositi ti puške s seboj
in pustil lahko svoje pse bi doma,
ne trobi na rog kakor sredi gozda!
Obril bi lahko si kosmato brado,
sicer se te srna prestrašila bo!

Najbolje, da vrneš takoj se v revir
in s svojim odhodom daš mlinarju mir.
Kaj hasnejo ribe na vejah dreves,
ob temnem tolmunu šop tvojih peres?
Le vrni se trmasti lovec nazaj
in pusti že v miru moj mlinarski raj!
A če moji ljubi ustreči želiš,

potem pač spoznaj kaj ji hodi navzkriž!

Srnjaki, ki v noči iz loga pridró,

vse veje na njenem vrtilču obžró.

Uničujejo polje in njen sadovnjak –

le te ji postreli, ti lovski junak!

EIFERSUCHT UND STOLZ / LJUBOSUMJE IN PONOS

Le kam vihraš tak jadrno, potoček moj?

Mar divji bes na lovca te podžiga tvoj?

Nazaj, nazaj in prej pokaraj mlinarico,

za njeno lahkoživost, to navihanko!

Mar nisi videl snoči tam pri vratih je,

kako zvedavo gledala na cesto je?

Če z lova lovec na večer domov hiti,

noben marljiv otrok na oknu ne sloni.

Potoček moj, brž teci tja, in ji to povej!

Samo tega reči ne smeš, da si me videl tožnega!

Povej: tam v vrbovju si on piščal rezlja

in zdaj otrokom ljubek spev igra.

DIE LIEBE FARBE / LJUBA BARVA

Obleko hočem zeleno,

bolesti slast zeleno –
to ona ljubi nadvse.
Poiskati hočem cipresin log,
kjer rožmarin raste krog in krog.
To ona ljubi nadvse.
Na lov hitimo veseli,
prek holmov in globeli,
to njej ljubó je nadvse.
Divjačini moji ime je smrt
in moji ljubezni je bridka skrb.
Njej lov je drag nadvse.
Na planem grob mi skopljite,
z zelenjem ga prekrijte –
zeleno ljubi nadvse.
Ni križa mi treba, ne lepih rož,
zelenje hočem vse okrog!
To ona ljubi nadvse.

DIE BÖSE FARBE / NELJUBA BARVA

Zdaj rad bi šel tja v prostrani svet,
tja daleč v prostrani svet,
le če ne bi tako v zelenje

mladi bi v gaj odet.

In rad bi zeleno listje vse

strgal z drevesnih vej

in rad bi objokal trave vse

s svojo boljó brez mej.

O, zla zelena barva ti,

zakaj upiraš v me tak divje,

tak drzno te zle oči,

ko tožim, tožim brez moči?

Ah, rad bi ležal pred vrati nje

na snegu in na dežju

in pel prav lahko bi od dne do dne,

besedo eno: zdravstvuj!

Ko pa bi z gozda rog zapel,

odprla okno bi;

čeprav bi gledala drugam,

bi le jo videti smel.

Odveži s čela trak si tvoj,

zeleni lepi trak!

Zdravstvuj, zdravstvuj, in daj rokó

v slovo mi zadnjikrat!

TROCKNE BLUMEN / POSUŠENE ROŽE

Ve cvetke njene, prelepi dar,
v moj grob nesite svoj tihi čar.
Zakaj le gledate tak bolno,
poznate mojo mar bol težko?
Ve cvetke blede in žalostne,
zakaj blestite se v solzah vse?
Ah, solze več vas ne pomladé,
nič več mrtve sreče ne obudé.
Ko pride pomlad, ko zime bo kraj
in rože spet bodo zrle maj.
Ve, cvetke blede, njen blagi dar,
ne uzrete sonca poslej nikdar.
A če bi ona na grob moj prišla,
na me pomislila tožna vsa –
tedaj ve cvetke, na dan, na dan!
Zdaj spet je maj, mraz je zimski pregnan!

DER MÜLLER UND DER BACH / MLINAR IN POTOK

Mlinar:

Če v ljubezni vroči gineva srce,
Vse lilije bele na gredah zvené.

Z oblaki si luna obraz svoj zastre,
da njenega joka ne vidi nihče.

Si angeli v nebu oči zakrijó
in pojejo duši, da spava mirnó.

Potok:

A če se ljubezen iz boli spočne,
takrat nova zvezda na nebu se prižge.

Iz trnja mladike tri rože vzcveto,
bolj rdeče, bolj bele, ki vedno cveto.

In krilatci nebeški peruti sprostro
in sleherno jutro hite na zemljo.

Mlinar:

Potoček, moj potoček, vse dobro in prav,
še to mi razodeni kaj je ljubav?

In v dalji pri tebi je blaženi mir!

Le šumi mi potoček in poj venomer!

DES BACHES WIEGENLIED / USPAVANKA POTOKA

Dober mir, dober mir, tu je sreče vir.

Popotnik moj trudni, glej, tu si doma.

Spočij si srce in lezi kraj nje,

dokler morje ne spiše vseh tvojih voda.

Postéljem ti tu na mehkem dnu,
v modro lepi kristalasti kamrici!
Le sem, le sem , moj dragi sen!
Ziblje te lahno, zdaj mirno zaspi!
Če lovski rog predrami log,
s svojim šumom ti branil bom mir srca.
Rož tihi soj dá blag mu pokoj!
Nikar ne zagreni mu sladkega sna!
Le stran, le stran z mlinskih pragov tam,
zlobna deklica!
Tvoja že senca lahko ga zbudi!
Vrzi v vodo mu rutico,
da mu zakrijem otožne oči!
Lahko noč, lahko noč in vso pomoč!
Dosanjaj vso radost in bol do dna.
Je luna vzšla, odšla megla.
Glej, kak daleč tam zgoraj obod je neba.